

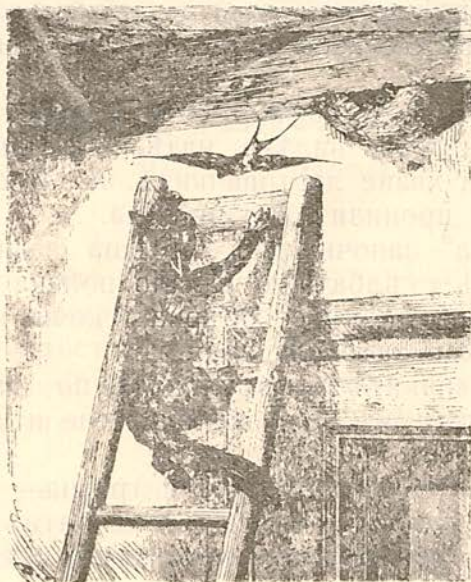
— Нахрани ни, нахрани ни! . .

Нашата котка „Риска“ въ това време минаваше прѣзъ двора; чу тя писъка и застана. Подигна глава нагорѣ, завъртѣ опашка.

— Да не би „Риска“ да ги измжкне изъ гнѣздото, — забѣлѣжиха дѣцата.

— Не, — отговорихъ азъ, — отъ земята до гнѣздото е високо, а отъ керемидитѣ подѣ стрѣхата не може да ги достигне.

Но, ето що стана. Дойде дюлгеринъ да прѣрежда керемидитѣ на кжщата и постави стълба до стѣната близо до гнѣздото. Вечерята напустна работа, но стълбата остана тамъ.

Бѣше още свѣтло, смрачваше се. Ето нашата „Риска“ обикаляше около кжщата и все поглеждаше нагорѣ върху ластовичиното гнѣздо.